

1. Kapitel

Om morgenen pyntede jeg mig til besøget og gik temmelig tidligt hen til den anselige gård. Jeg vidste, at man var lidt spændt på at se mig, især den ældste datter, der var en snes år og holdt så meget af min "Fodrejse" og digtene. Min unge ven sov da endnu, og man viste mig ind i dagligstuen, der så meget pyntelig ud med smukke kobberstik, fortepiano, musik og bøger. Den ældste datter var alene i stuen. Hun skænkede te og modtog mig med meget venlighed, idet hun hvert øjeblik rødmede, når hun talte til mig, men syntes ellers at være munter og livfuld. Det var et ganske dejligt, fromt ansigt. Der var så meget barnligt deri, men øjnene så kloge og tænkende ud, de var ganske levende og brune. Hun havde en enkel, grå morgenkjole på, der klædte hende godt. Just den hele enkelthed i dette ansigt indtog mig straks i hende. Hendes interesse for mine digte, ja, selv det, at hun syntes at have en slags respekt for mig, kildede min forfængelighed og gjorde straks, at jeg havde en slags interesse for hende. Hun spøjte over sin broders syvsoveri, viste så megen ånd og lune, at jeg også fik lyst at gøre mig interessant. Jeg ved ikke selv, men det var næsten straks, som om vi to længe havde kendt hinanden. Og jeg havde den hele dag sådan en glæde ved at behage den unge pige. Der kom så mange fremmede damer, der var meget venlige, meget smukke, sagde mig komplimenter, men de behagede mig slet ikke som hun. Men det var jo rimeligt. Hun var den smukkeste, klogeste og havde sådant et barnligt, fromt ansigt.

Der var just kommet et mindre fartøj ind, som tilhørte faderen. Det lånte han os om eftermiddagen, og vi sejlede over til en lille skov. Her fik jeg buketter af

Billede af gårdens "ældste datter", den brunøjede Riborg Kirstine Voigt (1806-1883), som H.C.Andersen blev forelsket i, samt billede af hende og skovridder Jacob Bøving (1799-1885, billedet), som hun i 1836 blev gift med. Hendes brune øjne fik H.C.Andersen til at skrive dette lille digt: "To brune øjne jeg nylig så / I dem mit hjem og min verden lå. / Der flammed' snillet og barnets fred; / Jeg glemmer dem aldrig i evighed!" Han skrev et frierbrev til hende, og hendes svar gemte han livet igennem i en lille skindpung på brystet. Riborg Voigt var datter af køb- og handelsmanden Laurits Petter Voigt (1779-1859)

og Anna Christina Brandt (1785-1861) og boede med familien på en "anselig" gård på Vestergade i Fåborg. "De fortræffelige børn" var udover Riborg Voigt, Frederikke Voigt (f. 1807), Christian Voigt (f. 1809), Johan Peter Voigt (f. 1810) samt Laura Voigt (f. 1817). Da Riborg Voigt døde, fandt man i et hemmeligt rum i hendes chatol de digte, som H.C.Andersen havde skrevet til hende samt en buket og et fotografi af ham.

de unge damer. Hun flettede en egekrans, som hun bad broderen give mig. Om aftenen var jeg i et sjældent godt lune. Jeg følte mig virkelig så opvakt og både de unge og gamle hørte på mig med lyst og interesse. Jeg har aldrig siden følt mig så sjælesund, så rig på lune, og jeg så, hvor glad, hvor søsterligt hun tilsmilede mig. Da jeg sent kom hjem på gæstgivergården, var jeg nu meget oplivet. Pigen spurgte mig om, hvorledes deres by behagede mig, og om jeg ikke med “-s familien” havde moret mig. Herved fik jeg anledning til at tale om døtrene, og jeg ved ikke, men jeg kom til at sige, “hvem er det, døtrene er forlovede med?” Thi jeg tænkte, at det har pigen vidst. Hun svarede da, at der ingen forlovede var – uden på en måde den ældste. “Det er en sjælden pige”, sagde hun, “der nu har fattet kærlighed for apotekerens søn, der er forstkandidat. Forældrenes haver støder sammen. De har altid som børn kendt hinanden. Han ved, at hun har midler, og så holder han fast. Hendes forældre har været meget derimod, og det er vist det, der har gjort kærligheden stærkere. De må aldrig se hinanden, thi hendes fader vil ikke have det, da der ikke er noget ved ham! Gud ved, hvad der nu bliver af det! Jeg vil rigtigt ønske, at hun måtte få en anden god mand!” “Den stakkels pige,” tænkte jeg. “Hun har altså hjertesorger.” Jeg kunne ikke lade være med at tænke på hende og hele denne lystige dag, der var fløjet hen.

2. Kapitel

De havde bedt mig være deres gæst og ikke straks forlade dem. Jeg ville derfor blive et par dage, og min første morgenvisit næste dag galt da dem. Der blev